

IVO DIMA

IUBIRI DE NEUITAT

Volumul 4

ÎNCERCĂRILE
IUBIRII

Timișoara, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DIMA, IVO

Iubiri de neuitat / Ivo Dima. - Timișoara : Stylished, 2019

5 vol.

ISBN 978-606-9017-42-5

Vol. 4 : Încercările iubirii. - 2019. - ISBN 978-606-9017-79-1

821.135.1

Editura STYLISHED

Timișoara, Județul Timiș

Calea Martirilor 1989, nr. 51/27

Tel.: (+40)727.07.49.48

www.stylishedbooks.ro

www.noicecitim.ro

Capitolul 1

— Cum te simți astăzi?

Am zâmbit și mi-am ridicat privirea spre bărbatul din fața mea, încercând să par calmă, chiar dacă în interiorul meu se dă o luptă cu diavolul care stă ascuns în adâncul sufletului.

Stă relaxat în fotoliul său învelit în piele, cu ochelarii pe vârful nasului, cu picioarele încrucișate și cu veșnicul carnețel pe care îl păstrează cu sfințenie.

— Dezamăgită, am spus într-un final.

Am tras aer în piept și am continuat să mă uit la terapeutul din fața mea, care nu pare deloc surprins de răspunsul meu. La naiba, nici măcar eu nu sunt surprinsă de răspunsul meu.

— Poate că a avut o urgență.

Am continuat să zâmbesc și mi-am privit verigheta și inelul de logodnă de care sunt atât de mândră. Am încetat să îi mai găsesc scuze soțului meu, chiar dacă doctorul de nebuni încă încerca să îi motiveze absența.

— E a patra oară când nu vine, am spus rotindu-mi verigheta simplă. Nu e de gardă astăzi, pur și simplu nu îi pasă, am spus ridicându-mi privirea spre bărbat.

— Și te doare.

Am zâmbit și mi-am închis ochii pentru a-mi înăbuși lacrimile. Nu mai pot să plâng. Nu mai vreau să plâng. Cel puțin nu pentru o terapie stupidă pe care nu mi-am dorit-o niciodată.

— Spune-mi cum te simți în momentul acesta, m-a întrebat notând ceva pe hârtia albă.

— Rănită, abandonată, singură, trădată.

Bărbatul nu a comentat nimic, dar i-am văzut pixul mișcându-se încontinuu.

— Tu cum te-ai simți dacă soția ta nu ar încerca să vă salvați căsnicia?

Mi-am ridicat ochii și am sperat să văd o reacție de surprindere. Dar cred că întrebarea asta îi este adresată destul de des și nu mai e uimit de ea.

— Încă nu am o soție cu care să încerc așa ceva, a spus cu un zâmbet stupid.

Privirea mea s-a îndreptat spre mâinile lui, dar nu am văzut nicio verighetă. Nici nu am observat până acum că nu poartă una. Presupun că sunt atât de prinsă în drama mea încât nici nu îmi dau seama ce se întâmplă în jurul meu.

— Nu cred că mai are vreun rost să continuăm cu această terapie, doctore Carr.

Nu a schițat niciun gest. Stă ca o statuie nenorocită și mă privește de parcă aș fi un câine de pe stradă care e gata să îl muște. Își lovește pixul de caietul din mâinile lui și sunetul mă face să urlu.

— De ce?

Mi-am întors capul și m-am uitat pe fereastră, încercând să-mi forțez propriile cuvinte să iasă. Am încercat să mă las răpită de priveliște, iar Central Park pare ca o machetă de aici și probabil chiria locului e destul de scumpă.

— Pentru că nu mai are rost, am spus cu un oftat. Absența lui îmi spune destul de clar cât de mult înseamnă pentru el. Poate are altă femeie, poate nu mai vrea să fie cu mine, poate nu mai e fericit, am șoptit ridicând din umeri. Indiferent care ar fi motivul, eu m-am saturat.

Mi-am trecut limba peste buza de jos și am dezaprobat din cap, și nu-mi plăcea deloc vocea mea tremurândă.

— Suntem căsătoriți de cinci ani și îl ultimele luni totul a început să se ducă de răpă. Lucrăm în același spital și pacienții mă tratează mult mai bine decât o face el. E ca și cum ar urî faptul că mă vede acolo în fiecare zi.

— Ai încercat să vorbești despre asta cu el?

Am început să râd continuând să privesc pe fereastră.

— De fiecare dată îmi spune că totul e doar în capul meu și schimbă subiectul. Nici măcar nu mai mergem împreună la muncă.

Am dat din cap și m-am ridicat în picioare, continuând să zâmbesc pentru terapeutul scump pe care aruncă banii soacra mea.

— Dacă lui nu îi pasă de căsnicia noastră, atunci nici mie nu îmi pasă.

Mi-am luat geanta și am ieșit din cabinetul lui, auzindu-i râsul enervant în urma mea.

Mi-am băgat mâinile în buzunarele gecii și am ieșit din clădirea impunătoare din centrul orașului. Am început să merg pierdută pe trotuar, fără să mă uit după un taxi.

În jurul meu văd cupluri, familii fericite, persoane care zâmbesc constant. Așa eram și eu. Aveam și eu parte de o familie fericită. Iar acum nu pot să îmi dau seama unde a dispărut. De ce a dispărut.

Am crezut că am căsnicia perfectă. Credeam că soțul meu e perfect. Cel puțin așa a fost până când a început să se răcească relația noastră.

Mă trezea în fiecare dimineață cu un sărut năucitor și de cele mai multe ori terminam prin a face dragoste. Intram în spital ținându-ne de mână și cu zâmbetul pe buze. Acum nici măcar nu îmi vorbește la spital. De fiecare dată când ajung lângă el, îmi întoarce spatele și nici nu se mai uită înapoi.

Am încercat să mențin căsnicia asta vie. Să revenim la ceea ce eram înainte de toată această răceală. Dar el nici măcar nu s-a obosit să se prezinte la vreo sedință. M-a lăsat să îl aștept ca o soție patetică și mi-a spus că totul e doar în capul meu.

Am oftat și am auzit tunetele deasupra mea. Mi-am dat capul pe spate și mi-am îndreptat privirea spre cerul gri și sumbru, trăgând aer adânc în piept. Am simțit prima picătură pe obraz și mi-am închis ochii, lăsându-le pe celelalte să o urmeze.

Când am intrat în bucătărie, l-am văzut așezat pe unul dintre scaunele înalte, aplecat deasupra insulei negre. Părul lui roșcat e proaspăt tuns și nu mai e la fel de încâlcit și dezordonat. Poartă una din pijamalele sale largi care îi ascund trupul perfect și puternic. Cana de cafea de lângă laptopul lui încă scoate aburi.

A fost acasă toată ziua și nici măcar nu s-a obosit să vină la terapie.

Mi-a simțit prezența, dar nu s-a obosit să se întoarcă spre mine.

— Am comandat mâncare chinezească, a spus cu o voce obosită. Am crezut că ajungi târziu și am pus-o în frigider.

Mi-am dat o șuviță de păr după ureche și am zâmbit. Nici măcar nu știe că astăzi e ziua mea liberă.

Am înghițit în sec și am încercat să nu plâng. M-am uitat la mâna stângă și mi-am scos ambele inele simțind cum inima mea începe să se rupă în bucăți. Le-am lăsat lângă cana lui de cafea și m-am îndreptat spre frigider.

— Ce faci?

Am privit cutiile de carton, dar nu am nicio poftă de mâncare. Am nevoie doar de o ocupație, ca să nu îmi vadă lacrimile. Dacă el nu dă doi bani pe mine, nici eu nu o să îl las să mă vadă suferind.

— Vreau să divorțăm! am trântit-o.

Continui să mă uit la alimentele din frigider și îmi simt lacrimile prelingându-se pe obraz.

— Te-ai hotărât că e timpul să îți faci publică relația cu Howard?

Am strâns cu putere mânerul frigiderului și mi-am închis ochii.

Cât de proastă pot să fiu! Acum înțeleg de ce e atât de diferit.

Peter Howard s-a transferat anul trecut la spitalul nostru și de atunci am devenit prieteni. Lucrăm cam în același timp și petrecem destul de mult timp împreună. Iar acum soțul meu crede că am o aventură cu el.

— Măcar lui îi pasă de mine.

Scaunul său s-a lovit de podea și am închis ușa frigiderului, încercând să fug de el. Am reușit să nu îl las să se apropie de mine, dar când am ajuns în living i-am simțit brațele puternice strângându-mă.

Ochii lui verzi sunt furioși și în momentul acesta îmi e frică să fiu în preajma lui. L-am văzut pe Caleb King nervos, dar niciodată atât de furios.

— Nu o să te las să devii una din aventurile lui ocazionale. Ești soția mea! Ești a mea, la dracu!

M-a împins pe canapea și și-a dat tricoul jos, făcându-mă să înghit în sec de frică.

— Crezi că poți să îți bați joc de mine? a mârâit.

Și-a dat pantalonii jos și a rămas complet gol, tăindu-mi respirația. Corpul său e încordat, iar venele îi sunt atât de proeminente încât mi-e frică să nu-i explodeze provocând o hemoragie.

S-a apropiat de mine și am rămas nemișcată, așteptându-l. L-am lăsat să îmi rupă bluza și am tresărit șocată de violența mișcărilor sale.

— Crezi că o să te las să fii cu el?

Continui să mă uit la el și nu îl recunosc. Mi-a dat pantalonii jos fără prea mult efort și m-a lăsat în lenjeria intimă.

— Ești a mea!

S-a aruncat peste mine și mi-a prins buzele într-un sărut brutal și violent. Am gemut și am încercat să scap de sub el, dar nu am reușit. Lacrimile au început să mi se prelingă din nou pe obraji și mi-am pus mâinile pe pieptul lui, încercând să îl opresc.

— Caleb...

Mi-a smuls sutienul și am simțit presiunea încheietorii cedând sub mâna sa violentă.

— Caleb, te rog! Oprește-te!

Vocea mea a început să tremure și atingerile lui violente s-au oprit. Se uită în ochii mei și e complet șocat. Șocat de faptele lui, de izbucnirea sa.

Pieptul meu se ridică și coboară într-un ritm mai rapid decât cel obișnuit și sânii mei se lovesc de pieptul său. Liniștea din jurul nostru e apăsătoare și continuăm să ne uităm unul în ochii celuilalt, fără să ne spunem vreun cuvânt.

Se sprijină cu mâinile de brațul canapelei și îl simt tremurând deasupra mea. Mi-am umezit buzele și i-am atins chipul, auzindu-i geamătul în momentul atingerii ușoare.

— Nu așa, Caleb, am șoptit. Nu transforma totul într-o amintire urâtă, l-am rugat.

A gemut, iar mâinile mele s-au oprit pe spatele lui, mângâindu-i mușchii încordați.

— A trecut un an, Robin, a spus răgușit. Un an de când noi nu...

I-am prins buzele într-un sărut scurt, făcându-l să tacă.

— Atunci cred că avem de recuperat.

Ne-am privit în ochi pentru câteva clipe, apoi am început să ne sărutăm și să uităm de tot. În momentul acesta, contam doar noi doi, fără nicio amintire neplăcută.

Dinții lui s-au oprit pe pielea gâtului meu și am gemut arcuindu-mă sub el. I-am prins părul în unul dintre pumni și aproape mi-a scăpat printre degete.

Îl doresc cu ardoare. Tânjesc după el și atingearea lui. Vreau să mă mângâie, să mă facă să îmi pierd capul, să mă dorească din nou.

Mâinile lui pricepute mi-au îndepărtat și ultimul articol vestimentar de pe mine, iar în momentul în care s-a lipit complet de trupul meu, mi-am auzit respirația oprindu-se.